

Ἀλλ' ἂν κρατοῦσε ὄπλο σ' τὸ χερί θά σκοτώνουνταν, σὺν ἡκούσε νὰ τοὺς ποῦνε :

— Ἀίντε, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Ἀφοῦ νυκτωθήκατε, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς φάνε τὰ σκυλιά.

Ἐνας ἕνας, μὲ τὸ παράπονο σ' τὰ χεῖλη καὶ τὸ μυρολόγι σ' τὴν κοιλιὰ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε εἰς τὴν καλύβην.

Τὴν νύκτα πατοῦνε τὴν μάνδρα κλέφται καὶ ξεγυμνώνουν ὅλον τὸ ἔχειν τοῦ βοσκοῦ. Πήγανε νὰ μποῦνε καὶ σ' τὴ καλύβη.

* — Τίς εἶ ; ρωτοῦν οἱ κλέφται.

— Εἴμεθα, ἀποκρίνεται ὁ ἅγιος Πέτρος, δεκατρεῖς φτωχοὶ προσκυνηταί, ποῦ κοιμηθήκαμε χθὲς τὸ βράδυ νηστικοί, ἀπ' τὴν πείνα εἴμαστε γιὰ τὸ διάβολο.

— Σὺν εἶναι ἔτσι, τοὺς λένε οἱ κλέφται, νὰ ἐδῶ εὗραμε μιὰ γαλατόπηττα, καθῆστε καὶ φάτε τὴν, γιατί ἡμεῖς θὰ σύρουμε τὸν δρόμο μας.

Δεύτερο λόγο δὲν ἤθελαν, καθήσανε γύρω γύρω σ' τὴν πῆττα καὶ τὴν ξεκοκκάλισαν ὡς ποῦ νὰ πῆς : νά !

Ἀφοῦ γεμίσανε τὴν παραδαρμένη τῶς, ὁ ἅγιος Πέτρος χαδεύων ὡς δεσπότης προγαστῶ τὴν ἑδικήν του, λέγει :

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου οἱ κλέφται, ἐλευθερὸν τοὺς πεινῶντας καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μας οἱ κλέφται, ἐπανελάβαναν οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου, λέγει ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Χριστός, ἐπισφραγίζων τὴν εὐλογίαν τῶν κλεπτῶν.

Καὶ ἐνῷ ἔφρευγον ἀπὸ τὴν μάνδραν ἔλεγε ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί :

— Καλλίτερα νᾶνα κάνει κλέφτης, παρὰ ἀπόστολος.

Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὅσα θὰ διαβάσσετε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα. Οὔτε ὡς κοκορεύεται νὰ μὴν τὰ ἐκλάβετε πῖσου ἔρχεται ὁ ὀπτός ἄμνος, ἐκ τοῦ ὀποίου, ὡς ἀπὸ ζιαρτί Ῥάλλη, θὰ φᾶτε ὅλοι οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι.

— Ἡ συνεδρίασις εἶναι βλέπω πλήρης — εἶπεν ὁ βαρῶνος χαιρετίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Δηλαδή ἀπὸ τοῦδε — προσέθηκε μειδιῶσα ἡ Κόμησσα Λανέσκη — διότι τὴν συμπληροῦτε ὑμεῖς βαρῶνες μετὰ τῆς θυγατρὸς σας.

— Εἴμεθα τῶντι οἱ ὑστεροῦντες καὶ σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην.

Ὁ Ἀμεδνός ὠδήγησε τὸν βαρῶνον εἰς ἰδιαιτερον δωματίον ὅπου ἐκάθηντο καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν οἰκειωτέρων.

— Ἀ ! τέκνον μου πῶσας ἀναμνήσεις μοι φέρει τὸ δωματίον τοῦτο. Ποσάκις δὲν ἐκαθήμεθα ἐδῶ μὲ τὸν μακαρίτην θεῖόν σας. Εἴμεθα ὡς ἀδελφοί. Σεῖς δὲν τὸν ἐγνωρίσατε ὅσον ἐγώ.

— Εἶναι ἀληθές — ὑπέλαθεν ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μώρ. — Διήλθον ὅλην μου τὴν νεότητα μακρὰν εἰς τὴν Καλκούτταν. Ὅταν ἔμαθον τὴν ἀσθένειαν τοῦ θεοῦ μου ἔσπευσα νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν του πρὶν ἢ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπεχείρησα τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδιον διαπλέων τὸν Ὠκεανόν. Ἀλλὰ φεῖ ! ἔλθον πολὺ ἀργά. Μὲ ἡγάπα τὸσον ὅ πτωχός μου θεός.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σας ἐπαναφέρω λυπηρὰς ἀναμνήσεις . . εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅστις συγκεκνημένος ἤκουεν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ τὸν Κόμητα.

— Αυστυχῶς εἶναι τόσοι πρόσφατοι ! Καὶ εἶναι δυνατόν

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ὡς εἰς κονιστέπτοι τῶν Ἀθηναίων πολῖται, σεῖς οἱ νομίζοντες ὅτι ζῆτε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ τρώγετε κονιορτὸν καὶ νὰ πίνετε λάσπην, ἐξοδεύσατε μιὰν δραχμὴν ἵνα καταβῆτε εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἀληθῆ πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ὁ δήμαρχος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς κ. Παρασκευαΐδης δύναται ἀντὶ δραχμῆς νέας νὰ σᾶς γράψῃ δημότας του. Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε καλοκαίρι, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε δροσιά.

Ἀλλὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ αὐστηρά δὲν δεχεται σκονισμένους πολίτας οὔτε ζεστὰς πολίτιδας, πρέπει πρῶτον νὰ λουθῆτε ὅλοι, νὰ τινάξετε τὰ ὑποδήματά σας εἰς τοῦ κ. Προεδροῦ τοῦ καθαυτοῦ ὕδωρ, καὶ δροσεροὶ δροσεροὶ τότε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν καλοκαιρινὴν πόλιν ἢ ἢ ἀνοιξί, εἶνε ἀειθαλής.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Μετὰ τὴν 9 ὥραν, ὅτε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν δροσερῶν πολιτῶν ἀναπαύεται παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀφίνον τοὺς πνεύματός του εἰς τὰς θαπέας τοῦ παιγνιώδους μπάτη, θ' ἀκούσσετε τὸ ἀθάνατον τοῦ Φαλήρου ἀηδόνι μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν.

Τί παράδεισος !

Νὰ ἦσαι δροσερός, νὰ ὁμιλῇς δροσερά, καὶ νὰ ἀκούῃς ἀηδόνι εἰς τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου.

Καὶ νὰ βλέπῃς ἀφροδίτας μὲ χιλιάδου εἶδη ῥαμνῶν καὶ χιλιατρία εἶδη μαλλιών.

Μὰ εἶνε παράδεισος αὐτὸ τὸ Φάληρον.

Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζετε τὸ μυστηριωδέστερον μυστήριον τοῦ δημάρχου τούτου τοῦ Φαλήρου, τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅστις εἶνε ὁ ἡμίθεος οἰκιστὴς τῆς ἀποικίας ταύτης. Τὸ μυσ-

νὰ λησμονήσω τὰς ἀρετὰς του ! Εὗρέθην ὁ μόνος, ὁρφανὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ ἑκτου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ὁ γέρον Κόμης ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφός καὶ τὰ πάντα. Ἦμην εὐτυχὴς πλησίον του, ὅταν ὑπὸ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρασυρόμενος καὶ σπεύδων ν' ἀποκτήσω δόξαν, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον τοῦ Ἀδράμ καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας, ὅπου δὲν κατάρθωσα κἀν νὰ λάβω ἕνα βαθμὸν ἀνώτερον. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ αἰσχυρόμενος νὰ ἐπανεέλθω ἄνευ τινὸς βαθμοῦ κατῆλθον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐζήτησα ν' ἀποκτήσω τοῦλάχιστον ἰδίαν περιουσίαν· ἀλλὰ ἡ τύχη δέν με μόνον σεν. Ἠσχυρόμην νὰ γράψω εἰς τὸν θεῖόν μου, ἡσχυρόμην καὶ νὰ ἐπανεέλθω ἀπρακτός.

— Ἀλλ' ὁ λογαριασμός τῶν δυστυχιῶν σας πιστεύω, ὅτι ἐκλείσθη — διέκοψεν αὐτὸν ὁ βαρῶνος.

Ἡ Κόμησσα ἀφ' ἐτέρου περιποιεῖτο τὴν Βέρθαν, ἥτις ὁμως, μᾶλλον ὅτι χαριέστατα ἐνδεδυμένη, αἰδήμων καὶ ζωηρὰ συγχρόνως, προκαλοῦσα τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀντιζηλίαν—εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—τῆς Κομήσεως, ἐφαίνετο ἀποδυσπετοῦσα καὶ μᾶλλον σκεπτικὴ, δειλὴ, τεθλιμμένη.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος,

στήριον τοῦτο μόνον ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἤδυνάτο νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ. Εἶνε τὸ ἑξῆς :

Ὁ πανουργότατος αὐτὸς συνωμολόγησεν αἰωνίαν σύμβα-
σιν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τακτικῶς κατὰ μῆνα ἐπὶ ὠρι-
σμένας νύκτας τοῦ παράγει ἓνα τέτοιο φῶς διὰ τοῦ σελή-
ναιου φωταερίου, ὥστε αἱ νύκτες ἐμπαίζουσι τὰς ἡμέρας καὶ
δὲν σοῦ κάμνει καρδιά νὰ φύγῃ.

Καὶ εἶνε μόνον αὐτὸ νομίζετε ; Ἄλλην σύμβασιν συνω-
μολόγησεν ὁ εὐφύεστατος δῆμαρχος μετὰ τοῦ τριαινοφόρου
Ποσειδῶνος, ὅστις εἰς ἐκτάκτους νύκτας ἀφίνει ἓνα τέτοιον
μπάτην, ποῦ ἡμπορεῖ νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἀερόστα-
τον ὅλην τὴν φαληρικὴν ταύτην πόλιν καὶ πάλιν νὰ τὴν
ἀφῇ εἰς τὸν τόπον τῆς σιγᾶς σιγᾶ.

“Ω !

Si mes vers avaient des ailes
Des ailes comme l'esprit,

ἤθελα ἀπαθανάτισα τὸ Φάληρόν μου διὰ τοῦ ὑψηλοτέρου
ὕμνου τῆς ὑψηλοτέρας λυρικῆς ποιήσεως.

Ὁ ἔρω, ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁμοίους σου,
ὦ, πάντα τὰ συμπαθέστερα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας αἰσθη-
ματα, ὅλα ἐκεῖ γεννῶνται.

Ἄλλ' ἐνίοτε, ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἐκδιώκουσι κατὰ χιλιάδας
τὰ πλῆθη τῶν εἰς Φάληρον, γεννᾶται καὶ τὸ αἶσθημα τῆς
πεινῆς εἰς τὸσον ἀπάνθρωπον βαθμὸν, ὅπου—μὰ τὴν ἀλή-
θειαν—ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φάγῃ καὶ τὸν πλέον ἀνθρώπον
τοῦ Φαλήρου.

Ἄλλ' ἀδιάφορον καὶ τοῦτο εἶνε τὸσον ὑψηλὸν ἐν τῇ ἀ-
πανθρωπείᾳ του, ὥστε δύναται νὰ καταστῇ ἐμπνευσις.

Ὅταν λοιπὸν ἐν Φαλήρῳ ἐκτελῶνται συγχρόνως ὅλαι αἱ
συμβάσεις τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅταν ἡ σελήνη λάμπει δι'
ἐξαισίας μαρμαρυγῆς, ὅταν ὁ μπάτης φυσᾷ μὲ τὸν μουσικώ-
τατον λάρυγγά του, καὶ ὅταν ἡ δρόσος ἔχει μεταδώσει
πλέον τὴν εὐθυμίαν εἰς ὅλον σου τὸ σῶμα, τότε κἀθήσε
πλησίον τῆς ἀκτῆς, τότε μὴ ζητήσῃς μουσικὴν.

La musique est dans tout τότε, κατὰ τὴν γλυκυτάτην
ἐκφράσιν τοῦ Victor Hugo.

Un hymne sort du monde — τοῦ Φαλήρου, προσθέτει ὁ
κ. Παρασκευαΐδης, ὅστις ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν ἐκ τῆς ἀφθόνου
δρυσίδος ἠσθένησεν, ἀλλὰ τὸσον δροσερῶς, ὥστε ὅταν τὸν εἴ-
δομεν προχθεὶς μᾶς ἐφάνη ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξετρώ-
πωνεν ἀπὸ τοῦ κύμα τὴν γαλήνιον μορφήν του.

Προσοχὴ ὁμῶς μὴ συναντήσητε τὸ ἀγαλματάκι. Προσο-
χή ! Ἡ παιδρότης του ἡ παιδική, ἡ ἀδρότης του ἡ ἐπίχα-
ρις, τὸ Πραξιτέλειον μειδίαμά του θὰ σᾶς ζαλίσῃ τὸσον,
ὥστε θὰ εὐρεθῇτε ἀμέσως ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκονισμένων
Ἀθηνῶν ἐνθα τὴν νύκτα τώρα παλαίει ἡ νηνεμία καὶ ἡ
φλόγα.

Ὡ τὸ ἀγαλματάκι ἐφόρει προχθεὶς βόδινα καὶ ἦταν ὅλο
᾿σαν μαρμαρένιον τριαντάφυλλο. Καὶ ἐνθυμήθην ἀμέσως τοὺς
ὥραίους ἐκείνους στίχους :

Voyant la nuit si pure, et vous voyant si belle
j'ai dit aux astres d'or « Versez le ciel sur elle ! »
Et j'ai dit à vos yeux : Versez l'amour sur nous ! »

Δηλαδή :

Κυττάζοντας τὴ νύχτ' αὐτὴ ἀγνὴ ᾿σάν τὴ ζωὴ μας
Καὶ σένα τόσο ὡμορφὴ κυττάζοντας ἀκόμα
Ἔλεγα ἔς τ᾿άστρα τὰ χρυσᾶ : ᾿σ' ἐκείνη χύσατέ τον,
Τὸν γαλανὸ σας οὐρανὸ καὶ ἔς τὰ γλυκὰ σου μᾶτια
« Τὸν ἔρωτά σας, ἔλεγα, ἔς ἐμένα χύσατέ τον. »
Ἴδου περνᾷ τὸ ἀγαλματάκι :

Εἰδωλολάτρης θὰ γενῶ
Νὰ σκύψω νὰ σὲ προσκυνῶ,
Θυμίαμα νὰ καίω
Κι' ὀλονυχτίς νὰ κλαίω.
Ἀγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποῦ τῶλπιζα ἴγῳ νὰ σ' εὐρῶ !

Κι' ἂν κατορθώσω μιὰ φορὰ
Νὰ μοῦ μιλήσῃς—τί χαρὰ !—
Σ' τὰ πόδια σου θὰ κἀψω
Καρδιά, χωρὶς νὰ κλάψω.
Ἀγαλματάκι μου μικρὸ,
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναυρῶ !

— Μὰς λέγεις, κύριε, νὰ προσέχωμεν ἀπὸ τὸ μαγικόν
σου ἀγαλματάκι, ἐνῷ σὺ δὲν προσέχεις διόλου.

— Μὰ δὲν τὸ καταλάβατε λοιπὸν γιατί σᾶς τὸ εἶπα ;
Σᾶς τὸ εἶπα γιατί ζηλεύω.

“Ω ! “Ω ! Ὁ σιδηρόδρομος τοῦ τυπογραφείου. Ἦθελα νὰ
ἐξακολουθήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ὁ τελευταῖος δρόμος
καὶ μόλις προφθάνω νὰ ἐμβῶ εἰς ἓνα βαγόνι τρίτης θέσεως
τοῦ **Μὲν χάνεσαι**.

Ἄλλως τὸ Φάληρον περιγράφεται, ὅταν ἦνε γεμάτο κό-
σμο. Ἀμα ὁμῶς φύγῃ ὁ κόσμος, τὸ Φάληρον εἶνε ἀνυπόφο-
ρον, μὲ ζέστη, μὲ σκόνην, θολώνει ἀκόμα καὶ τὸ νερό.

Τί μυστήριον !

Σφίγγ.

BARCAROLA.

Φεύγω... Μὴ μ' ἀφήσῃς μοναχὸς νὰ φύγω,

Ἔλα ἔς τὴν πιστὴ μου γύρε ἀγκαλιά... .

Φύσηξε μὰ ἴστρος τὰ πανὰ ἀνοίγω,

Τὸ τιμόνι στρίβω. Δὸς μου δυὸ φιλιὰ... .

Κύττα καὶ τὸ κύμα πῶς φιλεῖ τὴν πλώρη,

Ἀκουσε μαζὶ τῆς πῶς κρυφομιλεῖ :

« — Φέρνω ἓνα ναύτη, φέρνω μία κόρη ! »

« — Ὡρα τους καλὴ ! Ὡρα τους καλὴ ! »

Ἔλα... Μὴ φοβᾶσαι ! Ἄν φουρτοῦνα πιᾶσῃ

Μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιά μου σὲ σφιχτοκρατῶ,

Κι' ἂν τυχὸν ἡ βάρκα μέσ' ἔς τοὺς βράχους σπάσῃ

᾿Σάν δελφίνι τρέχω, ᾿σαν πουλὶ πετῶ... .

Ἀχ ! γονατισμένος δὲς ἔς τὸ ἀκρογιάλι

Ὁ φτωχὸς ὁ ναύτης σὲ παρακαλεῖ.

Ἔλα, τὸ φεγγάρι ἔς τὸ βουνὸ προβάλλει,

Ὡρα μας καλὴ ! Ὡρα μας καλὴ !